A°. 1841. N°. 162.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal 's weeks* wordt uitgegeven, en wel op *Zondag, Dingsdag, Woensdag, Donderdag* en *Zaturdag*, is f 5 in de drie maanden.

DONDERDAG 19 AUGUSTUS.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

DENEMARKEN.

Koppenhage, *7 aug.* Men wil hier thans reeds weten, dat de armee op de helft der linietroepen, op 16 regimenten gereduceerd zal worden, welke in brigades zullen worden ingedeeld, doch met bijbehoud der beide garde-regimenten, waarbij waarschijnlijk nog het huzaren-corps, nagenoeg als het huzaren-regiment van *Blücher* gekleed, komt; men verwacht deze reductie binnen zeer korten tijd, doch waarschijnlijk niet eer voor dat de militaire commissie hare verhandelingen heeft geëindigd; de leden derzelve zijn overigens thans, naar men hoort, vergaderd, en hebben hunne zittingen den 3 dezer maand onder voorzitting van den kroonprins, begonnen; alleen de overste *v. Abrahamson* wordt nog van zijne buitenlandsche reis in Odensee verwacht, om aan de verhandelingen deel te nemen.

ITALIE.

Rome, *4 aug.* In de raadsvergaderingen der kardinalen, welke tegenwoordig veelvuldig gehouden worden, komen vele belangrijke kerkelijke aangelegenheden in beraadslaging. Van de onderhandelingen des graven *v. Brühl* wordt nog altijd niets bepaalds bekend, doch verzekeren wel onderrigte lieden dat er alle hoop bestaat de oneenigheden weldra te zien vereffend, bijzonder met betrekking tot den aartsbisschop van Keulen, die zich toegevender in zijne eischen moet betoond hebben.

— Officiële mededeelingen uit Ancona berigten, dat een van Malta komend Engelsch schip, hetwelk granen in gene haven laden zoude, op zijne reis vier matrozen aan eene ziekte die veel met de cholera overeenkomt, had verloren en dat velen van de overige manschap dezelfde ziekteteekens vertoonden. De regering van Ancona had het vaartuig niet toegelaten, maar, onder geleide van een wachtschip, naar de groote quarantaine van Venetië gezonden.

ZWITSERLAND.

Bern, *10 aug.* De Zwitsersche landdag heeft gisteren de beraadslaging over de opheffing der kloosters in Aargau voorgezet, en is, gelijk verwacht werd, tot het besluit gekomen, eene commissie te benoemen, ten einde verslag te doen, omtrent hetgeen laatstelijk door Aargau te dien aanzien vastgesteld is. Dit besluit is genomen met eene meerderheid van 16½ stemmen. — De afgevaardigden van Bern hebben zich, met de minderheid tegen het benoemen eener commissie verklaard, en gewild, dat het geschil als afgedaan zou beschouwd worden.

DUITSCHLAND.

Hamburg, *7 aug.* De Holsteinsche opper-tolldirecteur *Franck* uit Koppenhage bevindt zich sedert eenigen tijd te Berlijn, om, zoo als men in Altena zegt, over de aansluiting aan het Duitsche tolverbond voor de hertogdommen te onderhandelen. Met dit gerucht brengt men de reis van den raadsheer *Bremer* uit Lübeck naar de Pruissische hoofdstad in verband: daar hij voor zijn vertrek te Bremen was, gelooft men, dat hij ook van wege die stad tot de onderhandelingen gemagtigd is. Wij hebben een' eigen gezant te Berlijn in den persoon van den heer *C. Godefroy*; doch mogt denzelven, wanneer het waar is, dat er werkelijk zulke gewigtige commerciële onderhandelingen op til zijn, wel een met handelszaken bekende raadsheer toegevoegd worden. Dat Schleswig-Holstein-Lauenburg en de Hanze-steden zonder Hanover, Mecklenburg en Oldenburg, zullen toetreden is overigens naauwelijks te verwachten, daar de eersten door de laatsten van het verbond gescheiden zijn, derhalve hetwelk door hunne toetreding geen voordeel zouden kunnen aanbrengen, zich zelven echter daardoor zeer zouden benadeelen; vermoedelijk zijn daarom de drie grootere landen of voorgegaan of ten minste mede in de onderhandelingen betrokken. In Lübeck werd de zending van den bovengenoemden heer zeer geheim gehouden; ook in Bremen schijnt niets over het doel van zijn verblijf aldaar bekend te zijn geworden.

Van de Leine, *11 aug.* Aan alle predikanten van ons land is op last van het ministerie van eeredienst door de koninklijke consistoriën eene aanschrijving uitgevaardigd, waarin denzelven aanbevolen wordt, op eene doelmatige wijze hunne gemeenten te vermanen, dat zij »geschikte" afgevaardigden zullen kiezen. De aanschrijving zou evenwel niet van den preekstoel afgelezen, ook anders niet openlijk bekend gemaakt worden; maar zou ieder predikant daarover berigten, hoe hij het onderhavige bevel nagekomen was. Hoe nu zulk eene bemoeijing met de verkiezings-aangelegenheden des lands met de, in de proclamatie van den 14den der vorige maand geuite grondstellingen, alsmede met de later uitgevaardigde interpretatie, welke iedere bemoeijing met de verkiezingen met gevangenzetting in een tuchthuis bedreigt, overeen te brengen is, moet bij vele predikanten gemoedelijk bezwaar opwekken, zoodat zij zich verpligt hebben gevoeld, hunne bedenkingen dienaangaande den consistoriën voor te dragen.

PRUISSEN.

Berlijn, *7 aug.* Dezer dagen zijn hier weder verscheidene Turksche officieren uit Konstantinopel aangekomen, om zich hier in de krijgswetenschappen te volmaken.

— Uit Rome zijn van den graaf *v. Brühl* zeer verblijdende berigten met betrekking tot de kerkelijke aangelegenheden ontvangen. Naar men verneemt, heeft de graaf *v. Brühl* alle door onze regering aan den aartsbisschop van Keulen gerigte brieven den paus voorgelegd.

— Onze regering is voornemens, in geval de uitzigten op eenen rijkeren oogst niet verbeteren, den uitvoer van graan, als ook het stoken van aardappelen tot geestrijke dranken, zoo veel mogelijk te beperken.

Aken, *12 aug.* Onze districts-regering heeft heden eene verordening bekend gemaakt, waarbij, ten einde het toenemende misbruik van sterken drank zoo veel mogelijk tegen te gaan, aan de tappers, onder bedreiging van intrekking van hun patent, verboden wordt, om aan lieden, die reeds eenigzins beschonken zijn, nog meerderen sterken drank te verschaffen. De policiebeambten zijn tevens gelast, om allen, die in beschonken toestand op de straten worden aangetroffen, terstond in verzekerde bewaring te brengen. Voorts heeft de regering de ingezetenen herinnerd aan het bestaande verbod, wegens het toelaten van jonge lieden in de tapperijen en dergelijke openbare plaatsen.

ENGELAND.

Londen, *14 aug.* In afwachting van de wending, die de zaken na de bijeenkomst van het nieuwe parlement zullen nemen, voeren de staatkundige partijen aanhoudend eenen scherpen pennenstrijd. Onder de punten, die in de laatste dagen daarbij weder ter sprake zijn gekomen, behoort ook de aantijging der voorstanders van het nog bestaande ministerie, dat de hoofden van de partij, die bij de jongste verkiezingen de bovenhand heeft verkregen, en welker terugkomst tot het hoog bestuur nu vrij algemeen verwacht wordt, persoonlijk geenszins welgevallig aan H. M. zijn, en dat deze laatste gevaar loopt van zich tegen haren zin een nieuw ministerie als 't ware te zien opdringen. Van den kant der Tory's wordt hierop geantwoord, dat, al mogten dan ook de geruchten omtrent de geringe persoonlijke toegenegenheid van H. M. voor deze of gene staatslieden eenigen grond hebben, H. M. te wel bekend is met de geschiedenis des lands en met de grondslagen van deszelfs bewind, dan dat men zou kunnen veronderstellen, dat hoogstdezelve een oogenblik zou aarzelen in de vervulling der hooge verpligtingen, die op haar rusten.

— De weersgesteldheid blijft koud en regenachtig, en de oogst dienvolgens in achterlijken toestand. Intusschen gelooven wij niet dat het veldgewas zoo erg door de stormen en regens geleden heeft, als men het zich algemeen voorstelt. De tarwe staat minder of meer goed naar gelang der plaatselijke gesteldheid, doch zal van dit graan de inzameling geene gemiddeld berekend gewone opbrengst leveren, ook de kwaliteit, zal niet gunstig uitvallen; garst belooft overvloedige kwantiteit, maar de kwaliteit zal gering, en niet een-vierde gedeelte voor de brouwerijen geschikt zijn. Erwten zijn overvloedig, maar even als het stroo hebben zij aanmerkelijk door de regens geleden. De oogst is begonnen, en als het weder gunstig ware, zoude dezelve in het begin der volgende week reeds algemeen zijn.

Londen, *15 aug.* Uit New-York zijn berigten ontvangen van den 23sten juli, welke echter geen nieuws van belang behelzen. De heer *M'Leod* zou in geen hooger beroep komen van het laatstelijk door het hooggeregtshof gewezen vonnis, en waarschijnlijk tegen het midden van september te Utica voor het gewone hof van gezworenen teregt gesteld worden.

FRANKRIJK.

Parijs, *15 aug.* Ten gevolge van eenige onlusten, die te Saint Livrade, in het departement van Lot de Garonne, hebben plaats gehad, is te Villeneuve d'Agen insgelijks eene soort van oproer opstaan, hetwelk tot ernstige wanordelijkheden aanleiding heeft gegeven. De brievenmaal is onder anderen aangehouden en geplunderd geworden. De onder-prefect, geene andere troepen dan de gendarmerie ter zijner beschikking hebbende, is gevlugt. Op de brug over de rivier de Lot is eene barrikade opgeworpen, en een oogenblik was de gemeenschap tusschen de beide oevers afgebroken. Er werden aanstonds bevelen gegeven om de noodige strijdkrachten op Villeneuve te rigten, maar het gouvernement heeft heden door den telegraaf vernomen, dat de ingezetenen dier stad spoedig hun misdrijf hebben ingezien. Eene deputatie heeft zich naar den prefect begeven om de vergiffenis der autoriteiten af te smeken. De barrikade is weggeruimd en de gemeenschap weder vrij. Het koninklijke geregtshof van Agen heeft de zaak aan zich getrokken.

— Men spreekt van maatregelen, welke bij het ministerie van oorlog in overweging zijn, ter vermindering van het leger. Van elk bataljon zouden twee kompagniën ontslagen worden, en dien ten gevolge meer dan 2000 officieren à la suite worden geplaatst.

Parijs, *16 aug.* Wij hebben heden over Marseille de dagbladen van Smyrna ontvangen van 30 julij. Een vreesselijke brand heeft op den 23sten julij een derde dezer stad verslonden. Men begroot de schade op verscheidene millioenen.

— Op den 13den dezer, des avonds, hebben vrij ernstige onlusten te Bordeaux plaats gehad. Men heeft de straat-lantaarns verbrijzeld. Men heeft deuren willen openloopen; men heeft de leden van het stedelijk bestuur bedreigd, welke zich voor de maatregelen van den heer *Humann* hebben verklaard.

SPANJE.

Madrid, *9 aug.* Eergisteren heeft er in den salon van den heer *Mendizabal* eene bijeenkomst van meer dan 50 personen, die tot de financiële wereld behooren, plaats gehad. Duizend gissingen waren reeds om-

trent deze vereeniging van kapitalisten gemaakt; men zeide dat er in die vergadering zoude gehandeld worden over eene combinatie, ten oogmerk hebbende om aan het gouvernement hulpbronnen te verzekeren. Niets echter was hiervan waar. De heer *Mendizabal* had zijne vrienden vereenigd, om hun het voorstel te doen, lord *Clarendon* met een geschenk te vereeren, als een bewijs van achting en vriendschap. Hetzelve heeft echter geen bijval gevonden, en de heer *Mendizabal* zal, indien hij gevolg aan hetzelve wil geven, genoodzaakt zijn, de onkosten er van alleen te dragen.

BELGIE.

Brussel, *15 aug*. De aangelegenheden van het handels-tractaat met Frankrijk houden voortdurend de openbare aandacht bezig, en het denkbeeld, dat er zich verhinderingen zouden opdoen in het aangaan van een dergelijk verdrag, maakt algemeen een slechten indruk. Men zegt, dat Z. M. voornemens is geweest, om de stad Gend te bezoeken, en dit besluit heeft opgegeven, daar hij had vernomen, dat onderscheidene Vlaamsche fabrikanten en kooplieden voornemens zouden zijn geweest, in persoon bij hem te komen, en op zijne tusschenkomst bij de Fransche regering aan te dringen, om de afschaffing van sommige hooge regten van invoer te bewerken, en het sluiten van een handelsverbond zoo veel mogelijk te bevorderen.

— Op de laatste alhier gehoudene graanmarkt is de prijs der rogge en tarwe aanmerkelijk gedaald.

Binnenlandsche berigten.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van 16 augustus.

Heden heeft de Tweede Kamer der Staten-Generaal hare werkzaamheden hervat.

In deze zitting is ontvangen een koninklijk besluit, waarbij Z. Exc. de minister van financiën gemagtigd wordt om zich op morgen naar de Tweede Kamer te begeven, ten einde de ontwerpen van wet, uitmakende of betrekkelijk de staatsbegrooting voor de jaren 1842 en 1843, aan dezelve aan te bieden. Deze ontwerpen zijn: A *twaalf*, houdende de verschillende hoofdstukken der begrooting van uitgaven; B *een*, tot vaststelling van de middelen, om gedurende dien tijd in 's rijks uitgaven te voorzien; C *een*, tot vervroegden overgang van uitgestelde en werkelijke schuld; D *een*, tot intrekking en aflossing van schuld in 1842; en E *een*, ten aanzien der burgerlijke pensioenen, welk laatste ontwerp, naar men verzekert, ten doel heeft, om al hetgeen betreft het burgerlijk pensioenfonds aan de wet te onderwerpen en hetzelve geheel en al als eene rijks-instelling te behandelen. Bij deze ontwerpen zijn een aantal memoriën enz. gevoegd.

Zijn ingekomen zeven verzoekschriften, als 1°. van het gemeente-bestuur van Valkenburg, over de kantonnale indeeling van het hertogdom Limburg; 2°. van spijkerfabrijkanten te Roermonde, betrekkelijk het tarief; 3°. van landeigenaren in Vriesland, over het belastingstelsel in dit rijk, meer bijzonder over de aanhangige voordragt, nopens het personeel; 4°. van de provinciale staten van Groningen, over hetzelfde onderwerp; 5°. van de veenbazen van Aengwirden, Haskerland, Schoterland en Opsterland en de ingezetenen van Heerenveen, om afschaffing of wijziging van den accijns op den turf; 6°. van Apothekers te Hulst in Zeeland, die aandringen op de wijziging der wet van 27 maart 1838, n°. 10, nopens de uitoefening der geneeskunde hier te lande; en 7°. van mr. *A. D. Meyer* te Amsterdam, die zijne denkbeelden over de inrigting der loterij voordraagt. Verzending aan de daartoe bestaande commissie.

Aan de Kamer wordt hulde gedaan van het *Wetboek van Koophandel*, met aanteekeningen van mr. *C. D. Asser*, *W. E. J. Berg*, *M. H. Godefroi*, *J. W. Tydeman* en *Jer. de Vries Jz*. — Plaatsing in de boekerij: daarna werd de vergadering gescheiden.

's Gravenhage, *16 aug*. Z. M. de koning, HH. KK. HH. de prinsen *van Oranje* en *Alexander* zijn heden middag uit Noord-Braband in deze residentie teruggekeerd.

— H. M. de koningin van Wurtemberg en twee van hoogstderzelver dochters, zijn heden middag in deze residentie aangekomen, en het eerst aan het paleis van HH. KK. HH. den prins en de prinses *van Oranje* afgestapt. Daarna hebben H. M. en HH. KK. HH. zich naar het hôtel *Bellevue* begeven, alwaar zij haren intrek hebben genomen.

Arnhem, *18 aug*. Van zeer goeder hand vernemen wij, dat Zijne Excellentie de heer baron *van der Capellen van Berkenwoude*, oud-gouverneur van Neerlands Indië, minister van staat, door Zijne Majesteit benoemd is tot lid der Eerste Kamer en opper-kamerheer van zijn hof.

Mengelwerk.

De schipbreuk en gevangenschap eener Engelsche dame in China.

Door haar zelve beschreven in eenen brief uit Ningpo van 19 februari 1841.

(*Slot van n°. 160*).

Vervolgens voerden zij ons naar eenen tempel, die met soldaten was opgepropt, en een der booswichten scheurde mij mijnen trouwring van den vinger, de eenige bezitting van waarde die mij nog was overgebleven. Ach, ik had geen ander pand der liefde van mijnen echtgenoot meer, en ook dit moest ik missen! Zij haalden nu eene tafel, en begonnen Chineesch te schrijven, ons vragende of wij het ook verstonden. Tot dusver was de luitenant DOUGLAS mijn eenige vriend, en ik kan wel zeggen, dat wij elkander wederkeerig onze rampen verligtten. Maar wij moesten weldra scheiden. De soldaten boeiden hem de handen op den rug, en bonden hem aan eenen post; en in dezen toestand moest ik hem verlaten. Wij namen een treurig afscheid van elkander, als vrienden, die verwachten dat zij elkander hier beneden niet weder ontmoeten zullen, en dat hun wederzien in den hemel zal zijn. Hij gaf mij zijnen zwarten zijden halsdoek, om dien als een gordel om het lijf te slaan, en ik zal dien immer bewaren als eene herinnering aan dit droevig oogenblik.

Wij waren tot den dood bereid, tot den dood in zijne vreesselijkste gedaante, en ik gevoelde mij nu weder zoo alléén. De heer WITTS, een der matrozen en ik werden nu in den regen verder gesleept, mijne blooten voeten gleden bij iederen tred uit, en zij waren eindelijk genoodzaakt mij een paar sandalen van stroo te geven. Ik kon niet anders, dan mij aan den rok van den langen soldaat vasthouden, die mij bij den keten hield. Wij moeten er zeer erbarmelijk hebben uitgezien: onze kleederen waren met slijk bedekt en door den regen doornat. Mijn haar hing los om mijne schouderen. In dezen toestand liepen wij ten minste 20 mijlen door tallooze steden; overal drong het volk in digte hoopen zich om ons heen, overal klonk een oorverdoovend geschreeuw ons tegen. Tweemaal moesten wij tot bijna aan de borst door het water waden. Nadat wij eenen tempel bereikt hadden, mogten wij op eenige steenen uitrusten. Zij gaven ons gevangeniskleederen en voedsel. Des nachts spreidden zij eenige matten uit, benevens eene deken aan beide zijden van eenen grooten tempel. De heer WITTS en de matroos gingen aan de eene zijde liggen, ik aan de andere. Onze halsketens werden aan den muur vastgemaakt. Na een kort gebed tot den Almagtigen hemelschen vader legde ik mij neder, maar niet om te slapen. Kon ik u slechts eene schets van dit tooneel geven! Stelt u onze ellendige slaapsteden en onze nog ellendigere personen voor, in eenen door lantaarnen helder verlichten tempel; daarbij de sombere gezigten der norsche Chinezen — ik geloof dat er acht van hen bij ons waren — den walmenden rook uit hunne lange pijpen, het geraas der *gongs* (1) en ander gedruisch, gedurende den geheelen nacht. Lang, zeer lang kwam mij deze nacht voor. Eindelijk schemerde de morgen, en de wachten bragten ons eenig water, hetgeen eene groote weldaad was. Toen bragten zij ons op een open plein om ons ten toon te stellen voor de tallooze toeschouwers, die gedurende den dag kwamen. Hier werd eene persoons-beschrijving van ons opgemaakt: men mat onze grootte, de lengte van ons haar, teekende iederen trek naauwkeurig op en liet ons een verhaal van de schipbreuk van den *Kite* opschrijven. Des avonds werd ik bij de vrouw en dochters van den Mandarijn gebragt; maar hoezeer mijne verschijning wel medelijden had moeten inboezemen, zoo betoonden zij mij echter niet de minste deelneming, maar behandelden mij veeleer als een voorwerp van verachting: Ik gevoelde dit te meer, daar ik hun verstaanbaar kon maken dat ik gade en kind tevens bij de schipbreuk verloren had. Wij bleven hier twee dagen en drie nachten, gehoond en bespot door allen die ons omringden. Den 21sten des morgens namen zij het einde onzer ketenen op en bevolen ons te volgen. Onze nachtlegers waren kleine kooijen, ongeveer van eene benoorlijke grootte voor een verscheurend dier. De mijne was geen drie voeten hoog, twee voeten lang en anderhalf breed. De ingang was van boven. Hier werden wij ingezet, en onze halsketens aan het boveneind vastgemaakt. Een lange bamboes werd er midden door gestoken, twee mannen namen dien bij beide einden op de schouders, en op deze wijze werden wij van stad tot stad gedragen, prijsgegeven aan den hoon van het volk, dat ons overal met vreesselijk geschreeuw ontving. Maar mijn God had mij niet vergeten, en ofschoon weduwe en in de handen van bittere vijanden ieder oogenblik den dood afwachtende, riep ik mij met vreugde de woorden des Verlossers in de gedachten: »Ik ben de opstanding en het leven, die aan mij gelooft zal leven, al ware hij gestorven," en zoo verleende de Almagtige mij de genade, dat ik Hem luid kon prijzen. Ik behoef u niet te zeggen, waarde vriend, hoe dikwijls ik aan mijne eens zoo beminde en zoo gelukkige familie dacht, en aan mijn lief, vaderloos kind! en met welk een vuur ik tot den God der barmhartigheid bad, die mij zoo wonderbaar had staande gehouden in mijn lijden, dat Hij mij ook verder mogt schragen. De dood was niets voor mij, ik verlangde er eerder naar, om bij mijnen Heiland te zijn, en weder vereenigd te worden met mijnen beminden man, mijn geliefd kind, die mij beiden meer waren dan het leven. Ligchamelijk was ik zeer zwak, want sedert de schipbreuk had ik naauwelijks eenig voedsel gebruikt, maar mijn geest was sterk in den Heere. In eene andere stad werd halt gemaakt en wij uit onze kooijen getild, maar slechts om ons zware ijzeren booijen aan de beenen te leggen. De heer WITTS en de matroos hadden ook handboeijen aan, mij liet men de handen vrij. Eerstgenoemden werden aan boord van een vaartuig, en ik op een ander gebragt, en zoo werden wij twee dagen en drie nachten langs een kanaal gevoerd, gedurende welken tijd ik geene beete nuttigde, daar zij mij uit geenerlei oorzaak veroorloofden, slechts voor een oogenblik de kleine kooi te verlaten. Gij kunt u voorstellen wat wij te lijden hadden. Ik geloof dat het woensdag den 23sten was toen wij te Ningpo aankwamen. Hoe gelukkig was ik hier mijnen edelen vriend, den luitenant DOUGLAS te vinden, en hoe verheugde het mij te hooren dat hij veel beter behandeld was geworden dan ik. Hij was korten tijd voor ons aangekomen. Ook vernam ik met vreugde, dat de gezamenlijke manschap van den *Kite* door de Chinezen gered en gevangen in de stad was. Maar ach! met al die goede tijdingen werd ook mijn ergste vrees bevestigd: alles wat mij lief en dierbaar was lag in den oceaan begraven. Wat zal ik zeggen? Mijn lief kind had in eene opene boot niet kunnen leven, noch ook verdragen wat ik verdroeg, en mijn gade, die de zijnen zoo teeder liefhad, die een heet hoofd en een warm hart bezat, had niet kunnen leven en mij zoo zien lijden, en hoe zou het mijn hart verscheurd hebben, als ik hen, die mij duizendmaal liever waren dan mijn eigen leven, in deze rampen had moeten zien deelen! Ik smeek demoedig de Voorzienigheid af, mij zoo veel kracht te schenken, dat ik zeggen kan: Uw wil geschiede! God heeft in zijne goedheid en barmhartigheid de dierbaarste voorwerpen mijner liefde tot zich genomen — Hij, die voor hen meer kan doen dan ik daarom bidden of denken kan. En hoewel ik eenzaam en verlaten op de wereld en ver van mijn vaderland ben, zoo heeft Hij toch in zijne genade u, mijn christelijke vriend! benevens vele andere tot mijnen troost opgewekt, waarvoor ik den Verlosser prijzen zal in tijd en eeuwigheid, en er moge ook met mij geschieden wat wil, steeds zal ik een hart vol dankbaarheid bewaren.

Te Ningpo bedroefde het mij daar nog eenen anderen gevangene te vinden, kapitein ANSTRUTHER van de Madras-artillerie, die zich sedert jegens mij als een waar vriend gedragen heeft. Hier was ook de u waarschijnlijk niet onbekende comprador. Mijn gruwzaamst lijden was nu voorbij, maar des te dieper voelde ik nu mijn treurig lot. Echter vergunde mij de Voorzienigheid nog menigen zoeten troost. De gevangenisdeur van kapitein ANSTRUTHER was niet ver van de mijne en ik zag hem dikwijls. De Mandarijnen gaven mij eenige Chinesche kleederen van de bontste kleuren, en hoe weinig deze glans ook overeenstemde met mijn gevoel, zoo moest ik dezelve dragen; ook werd ik, naar de opzieuer der gevangenis het noemde, in eene zindelijke kamer gebragt, en mij eene vrouw ter bediening toegevoegd. Nadat ik in de woning der Mandarijnen met kapitein ANSTRUTHER ontbeten had, ging ik weder naar mijne eenzame cel, — het was een eng, morsig vertrek, aan twee zijden alleenlijk van sparrenstammen opgetrokken, waardoor hier en daar het daglicht schemerde: al het huisraad bestond uit eene lamp, eene oude tafel, eene stoel en mijne kooi, de slaapstede bij nacht, en het hok, waar men mij in plaatste zoo dikwijls ik naar de Mandarijnen moest. Voor het eerst sedert de schipbreuk kon ik mij verkleeden en mijn haar opmaken. Ik hoorde nog met genoegen, dat voor de drie officie-

(1) Een trommelvormig muzijk-instrument der Chinezen, waarop zij met eenen houten hamer slaan.

ren eene ruime kamer werd ingerigt, waarin zij voortaan te zamen woonden, want luitenant DOUGLAS had tot nog toe al de ellende eener gemeene gevangenis ondervonden. Wel is waar verloor ik hierdoor het gezelschap van mijnen vriend, want wij zagen ons nu nog slechts, als wij bij de Mandarijnen ter maaltijd waren, hetgeen in het begin dikwijls, maar later, toen de nieuwsgierigheid bevredigd was, zelden gebeurde. Aan tafel onderhielden zij zich met vragen over de koningin en de regering, over de sterkte onzer land- en zeemagt, den rang en het inkomen der officieren. Dikwijls moest ik mijne treurige geschiedenis herhalen, vooral als er eenig voornaam ambtenaar in de stad kwam, en dit was voor mij eene harde beproeving, vooral als ik alleen was. Hunne vragen over onze familiën waren zeer wijdloopig: zóó, of wij bloedverwanten waren van de koningin VICTORIA, en of ik hare zuster was; hetgeen ik zijn moest, al sprak ik het ook nog zóó zeer tegen. Het zou eene eindelooze moeite zijn als ik u al de dwaze vragen wilde herhalen, die zij aan ons rigtten. Niettemin schreven zij alle onze antwoorden op. Van kapitein ANSTRUTHER's teekenkunst werd vlijtig gebruikt gemaakt; ik ben overtuigd dat wij aan zijn talent en zijne onvermoeide bereidwilligheid menige verligting te danken hadden, en gaarne verwijl ik bij deze heldere punten van mijn treurig leven. Daarentegen was het altijd met tegenzin, als ik bevel kreeg in mijne kooi te stijgen. Bijna dagelijks ontving ik uit de officiers-kamer eenen brief. De comprador woonde zeer digt bij mij, en bewees mij vele en groote beleefdheden. Twee dagen nadat de officieren uit de gemeene gevangenis waren overgeplaatst, werden alle overige gevangenen, onder voorwendsel van betere huisvesting, met uitzondering van twee, die ziek waren, naar eene zeer verwijderde gevangenis gebragt. Ik had ten minste het genoegen hen voor mijne deur te zien voorbij trekken, maar ik mogt niet met hen spreken, en mijn hart bloedde bij het gezigt van hunne nedergebogene houding en ingevallen gelaatstrekken.

Den 8sten october ontving kapitein ANSTRUTHER eenige goederen uit Tschoesan met brieven, die ons hoop gaven op eene spoedige bevrijding. Hij zond mij vriendelijk een groot gedeelte van het ontvangene. De comprador was inmiddels van mij verwijderd, hetgeen mij zeer speet, daar ik nu niemand meer had met wien ik spreken kon. Daarentegen kreeg ik een ledikant, dat mij eene groote weelde toescheen, daar ik tot nog toe in de kooi of op den morsigen grond had moeten slapen. Somtijds werd het mij vergund de zieke gevangenen te bezoeken; dan konden wij ten minste over onze vreesselijke lotgevallen spreken, en ik gevoelde hierin eenen droevigen troost. Dikwijls werden de wonden van mijn hart weder smartelijk opengereten door de verschillende verhalen, over den dood van mijn' gade en kroost. Eens werd mij gezegd, dat men hem naar de kajuit had zien gaan, om zijn kind te redden, en dat men hem later dood gezien had met den zuigeling aan de borst. Zulke verhalen veroorzaakten mij menigen slapeloozen nacht, maar ik bevond, later toen ik met alle gevangenen bij de Mandarijnen te zamen kwam, en hen naauwkeurig naar die omstandigheden ondervroeg, dat dit verhaal ongegrond was; want zij hadden den kapitein, nadat het schip was op zijde geslagen, niet weder gezien. Op dezen zelfden 8sten october was ik zeer ongesteld. Twee dagen leed ik aan een hevig koliek, en kon mij den geheelen nacht van pijn niet nederleggen: daarbij bedreigden zij mij altijd met handboeijen, en slechts op eenen nacht, toen ik zeer ziek was, namen zij mij alle ketenen af. Den 9den had ik echter weder eene aangename verrassing; de comprador was teruggekomen, de Mandarijnen hadden hem naar Chinhae gezonden om zich te overtuigen of de Engelsche afgezant, die over onze vrijlating onderhandelde, werkelijk kapitein ELLIOT was, ten einde, als dit het geval niet mogt zijn, de persoon, die het waagde onder dezen naam te verschijnen, kon worden gevangen genomen. Den 14den kreeg ik nog eene tweede vrouw voor mijne bediening met eenen ondeugenden jongen van omstreeks vier jaren, die den geheelen dag schreeuwde. Dit was eene harde bezoeking voor mij, daar ik nu geen oogenblik voor mij zelve had, en hetgeen mij het meest kwelde, mijn stil verkeer met God werd hierdoor gestoord. De andere vrouw bragt nu ook haar dochtertje, en zoo waren vier morsige schepsels in mijn morsig verblijf. Dat was naauwelijks uit te houden; maar na lang bidden en na geruimen tijd werden de kinderen verwijderd. Zondag den 18den vernam ik den dood van eenen onzer matrozen — het was een van de zeelieden die ik dikwijls had mogen bezoeken. Zijne herstelling was mij reeds van het begin af onwaarschijnlijk voorgekomen, en dus werden de weinige oogenblikken die ik met hem spreken kon aan een onderhoud over ernstige dingen gewijd. Ofschoon tot een schelet vermagerd en zwak als een kind, moest hij tot aan zijnen laatsten adem toe de ketenen dragen. Een of twee dagen voor zijnen dood zeide hij tot mij, dat hij gevoelde niet meer te zullen genezen, maar dat zijne ziel kalm was, en het vertrouwen in hem levendig, dat de Heiland met hem was. Toen ik eindelijk afscheid van hem nam, zeide hij: »God zegene u, mevrouw." Deze woorden zal ik mij steeds herinneren; zij zijn vervuld, want God heeft zich mijner ontfermd. De twee zieke zeelieden waren zeer bedroefd over den dood van hunnen armen makker, en het verheugde mij hun eenige verligting te kunnen aanbieden, zoo wereldlijke als geestelijke.

Den 26 werden wij allen voor de hoogste Mandarijnen ontboden. Ik ging er zeer ter neêrgeslagen heen; ik was geheel alleen, en dacht niet welke vreugde mij voorbehouden kon zijn. Brieven en kisten met kleederen waren uit Tschoesan aangekomen, een overvloed van kleederen voor mij en ook voor mijn arm verloren kind; ik kon iets dergelijks niet verwachten, en eerst later vernam ik, dat de voortreffelijke mevrouw PROUDFOOT mij dit geschonken had. Het gezigt van de, voor mijnen lieveling bestemde kleederen overweldigde mijn gevoel. Moge de Almagtige de edele geefster beloonen! Behalve het bovengenoemde ontving ik ook eenen lieven brief met een geschenk van schoenen, die mij zeer welkom waren, van mijnen vriend kapitein BODLY. De officieren ontvingen van admiraal ELLIOT eenen voorraad kleederen, wijn, en andere artikels, benevens 300 dollars, en aan alle gevangenen werden kleedingstukken gegeven. Behalve beide zieken, waren alle Engelschen aanwezend. Tot onze groote vreugde werden ons de ketenen afgenomen, en ons medegedeeld dat wij binnen vijf of zes dagen geheel vrij zouden zijn. Vreugde doordrong ieders hart, maar de mijne was met bitter leed vermengd, bij de gedachte hoe ik nog kort te voren eene gelukkige echtgenoot en moeder was, en nu verlaten en alleen terugkeerde. Echter kon ik niet anders dan dankbaar zijn, dat ik bevrijd was van mijne boeijen. Als ik juist tel, had ik ze 32 dagen gedragen. Op weg naar huis — als men onze ellendige gevangenis zoo noemen mag — was het ons nu weder ligter om het hart, en wij begonnen vertrouwen te stellen in de vrolijke berigten. Wij droomden niet dat wij ons leven nog vier lange maanden in dat afschuwelijke verblijf zouden moeten voortslepen. Ik ging nu haastig aan het werk, om mij behoorlijke kleederen te maken, en spoedig was ik hiermede gereed. Als er brieven aankwamen, was ik gewoonlijk de eerste die door de Mandarijnen geroepen werd, om hen met den inhoud bekend te maken. De officieren ondersteunden mij mildelijk met geld om mijn rouwgewaad te voltooijen, en ook den zieken eenige verkwikking te doen geworden.

Tegen november sprak men er openlijk van dat ik alleen naar Tschoesan zou worden gezonden, de officieren naar Canton. Op dit gerucht schreven zij brieven aan hunne vrienden, die ik zou medenemen, maar als zoo menig vroeger gerucht, bleek ook dit ongegrond. Na eenigen tijd werden de twee zieke matrozen in eene andere gevangenis gebragt. Een van hen was zoo zwak, dat hij, ofschoon door eenen Chinees ondersteund, op weg daarheen eenmaal nederviel, en men vreezen moest, dat hij de gevangenis niet bereiken, maar op straat sterven zou. Weinige dagen later hoorde ik dat hij dood was. In weerwil van alle voorstellingen van den luitenant DOUGLAS, had men dezen armen man tot aan zijn einde zijne ketenen niet afgenomen. De gevangenis was zoo buitengewoon eng, dat niemand zich kon omdraaijen zonder den anderen aan te raken; hun chef verzocht nadrukkelijk, dat men hen ten minste ook in den tuin zou laten, om frissche lucht te genieten, maar hij kon geenerlei verzachting voor hen verwerven. Ik schreef dikwijls eenige regels aan de zieken, want hun lot, zoo als in het geheel dat der manschap, wekte mijne deelneming ten hoogste op. Luitenant DOUGLAS was nu in staat hen van geld te voorzien, maar hoe meer hij zich beijverde hunnen toestand te verzachten, des te moeijelijker werd hem dit gemaakt; gedurende de geheele gevangenschap was het hem slechts eenmaal geoorloofd zijne manschap te bezoeken. Voor mij lag er een aangenaam gevoel in de waarneming zijner edele pogingen voor de matrozen van den *Kite*, die zulk een hard lot moesten dulden. Onuitsprekelijk was echter onze vreugde, toen er een kanaal tot privaat-mededeelingen met onze vrienden in Tschoesan geopend werd, en ik van u, waarde vriend, den eersten brief ontving, die mij tot zulk eene groote geruststelling strekte (29 december) en waarop spoedig twee andere volgden, (9 januari). Wij hadden weder den dood van eenen onzer zeelieden te betreuren, die ons allen zeer aandeed, en vooral den chef. Een der te onschatbaarder kleinood in deze beproevingen was voor mij het exemplaar des bijbels, dat bij uwen eersten brief gevoegd was. Ik had zoo lang naar dit boek verlangd, nu was het mijn geheime schat, en gestadige medgezel: om ontdekking voor te komen las ik daarin slechts bij nacht.

Hoe dikwijls hoorden wij van onze spoedige bevrijding, en hoe dikwijls werden wij bedrogen. Den 2den februari werden de officieren weder voor de Mandarijnen ontboden, om kleederen en brieven te ontvangen. Met een kloppend hart wachtte ik den geheelen namiddag op een bezoek van hen, maar ik moest geduld hebben tot den volgenden morgen, toen ook ik voor de Mandarijnen geroepen werd, die mij weder eenen liefderijken brief van u, waarde vriend! ter handstelden, met eene aanzienlijke bezending kleederen en linnen, en alles wat ik tot mijn gemak kon wenschen. Zoo dankbaar ik daarvoor was, leidde het mij echter weder tot treurige beschouwingen; als ik dacht, dat zoo vele dingen mij niet gestuurd zouden zijn als mijne gevangenschap niet verlengd werd. De tolk zocht mij echter weder op te beuren door de verzekering, dat ik binnen drie weken of eene maand vrij zoude zijn. Men behandelde mij bij deze gelegenheid zeer beleefd, en ik werd uitgenoodigd om de vrouw van eenen Mandarijn te bezoeken, die mij vruchten en kunstige bloemen gaf — het eerste bewijs van vrouwelijke goedheid dat mij in China ten deel viel. Ik mogt tot aan den avond blijven, maar was ongelijk meer verheugd toen ik hierop mijne beminde landslieden zag, die mij in mijne gevangenis mogten bezoeken, om de antwoorden op onze brieven te schrijven.

Den 8sten februari legden eenige Chinesche zee-officieren een bezoek bij mij af: zij zeiden mij, dat wij binnen veertien dagen van Ningpo zouden afreizen. Wij stelden eenig vertrouwen in dit berigt, maar waren toch van onze zaak niet eerder zeker, voor wij den 14den ook van u, waarde vriend, deze tijding ontvingen. Ik meende dat de officieren reeds alles wisten, en dus was onze ontmoeting den volgenden dag in het eerste oogenblik niet zoo vrolijk als anders het geval wel geweest zou zijn; maar naauwelijks hadden zij mijnen brief gelezen, of wij wenschten elkander op de warmste en hartelijkste wijze geluk, en ik had weder de vreugde hen in mijne arme gevangenis te ontvangen, waar wij brieven in antwoord aan onze vrienden schreven. Wij spraken nu van niets meer dan van onze aanstaande bevrijding. Ik zelve durfde er niet eer aan gelooven voor ik op weg naar Tinghae was. Eindelijk den 22sten trad mijne oppaster aan mijn bed met de woorden: » Chinhae! Tschoesan! opgestaan! Tegelijk hoorde ik de stem van den comprador, die mij toeriep dat het werkelijk naar Chinhae ging. Ach, de arme man twijfelde niet, of hij zou ook van het gezelschap zijn! Ik ben zeker, dat gij mij gelooven zult als ik u zeg, dat ik niet wist, wat ik het eerste doen zoude. Eene menigte volks verzamelde zich om de gevangenis, en ik moest de deur sluiten om hen terug te houden. Ik verrigtte mijn ochtendgebed en toen hielp de comprador mij inpakken. Terwijl hij dus bezig was lieten de Mandarijnen hem roepen, om hem te zeggen, dat hij niet was, als de andere gevangenen, en zij hem dus niet veroorloofden hen te vergezellen, maar dat zij hem naar Canton zouden zenden. Deze gebeurtenis bedroefde mijn gemoed, en het deed mij van harte voor hem leed, toen ik hem weder in de gevangenis zag opsluiten. Hij was zoo lang mijn vriend geweest in het ongeluk! Met moeite drong ik door de menigte naar de gevangenis der officieren, waar men mij hartelijk verwelkomde. Kapitein ANSTRUTHER drong er op aan den comprador voor de afreis nog te zien, om hem eene som gelds te overhandigen; het kostte hem veel moeite van den Mandarijn dit verlof te krijgen, daar hij hem niet weinig beleedigd had door eene teekening, waarin hij was voorgesteld, hoe hij zich jegens ons niet zeer beleefd gedroeg. Wij moesten nog eenen geruimen tijd in de gevangenis vertoeven, tot dat men ons eenen weg baande door de toeschouwers, om in onze palankijns te stijgen. Toen wij over de rivier voeren, wierp ik eenen laatsten blik op den talloozen volkshoop, op de Mandarijnen van allen rang, die ons nog zien wilden, en op de onbeschrijfelijke opgewondenheid waarin de geheele stad was. Wij hadden eene talrijke wacht tot bedekking. De weg naar Chinhae leidde hoofdzakelijk langs den oever der rivier; onze reis was niets minder dan gemakkelijk: het pad was zoo smal, dat ik in gestadigen angst was, dat onze dragers zouden uitglijden en ons laten vallen. Bij Chinhae struikelde ook een hunner, mijn palankijn viel op den grond en ik stootte het hoofd.

Ik werd echter meer verschrikt dan gekwetst. Onder weg haalden ons verscheidene boden in, die tot spoed aandreven, hetgeen ons natuurlijk zeer aangenaam was. In Chinhae werden wij door de Mandarijnen met vrij veel opmerkzaamheid behandeld. Wij hadden nog niet ontbeten: toen nu een der officieren eten verlangde, kwam er spoedig een morsige jongen en bragt een doek vol koeken, en hierop voor ieder een bekken met vleesch. Kapitein ANSTRUTHER had een onderhoud met eenen commissionair, en keerde terug met het berigt dat wij allen na elkander dezelfde geschiedenis zouden hooren — namelijk dat wij onzen admiraal moesten zeggen, dat hij de schepen ijlings terug moest trekken, dewijl een aantal soldaten gereed stonden Tschoesan te bezetten, zoodra de Engelschen het ontruimd hadden; en dat wij overigens zonder zorg konden zijn, daar zij geene vijandige bedoelingen hadden. Daar de Mandarijnen eerst bepaald hadden dat luitenant DOUGLAS mij naar Tschoesan begeleiden zou, en dat ANSTRUTHER zou achterblijven, totdat de manschap was ingescheept, zoo verzocht de eerste dat men hem bij zijne onderhoorigen zou laten, en den kapitein mijn geleide zou opdragen. Zoo werd er dan besloten dat beide officieren zouden blijven, en dat slechts de heer WITTS mijn geleider zou zijn. Ik deed alle mogelijke onderzoek naar mijnen eenigen hoed en andere voorwerpen, die de Mandarijnen ter bezigtiging voornit hadden gestuurd, maar ik kon dezelve niet terug krijgen.

Spoedig daarop nam ik afscheid van de officieren, steeg weder in mijnen draagstoel, en kwam zoo aan het strand, waar mij de tolk een zonnescherm vereerde. Bij de woning der Mandarijnen had ik nog eenmaal het genoegen gehad, al mijne medegevangenen te zien, en in het voorbijgaan eenige woorden aan hen te rigten; dit was voor mij een groot genoegen, daar ik hen sedert verscheidene maanden niet gezien had, en ook niet wist dat zij reeds uit Ningpo hier waren aangekomen. Verderop kwamen wij bij de soldatententen; het was reeds laat en geheel donker, zoodat ik er slechts weinig van zien kon, maar zij schenen mij talrijk, en besloegen eene groote ruimte. De Mandarijnen, die mij begeleidden, bewezen mij nu iedere oplettendheid. Zij lieten mij tot digt aan de zijde der boot dragen, en stelden voor mijn gemak een stoel op den sampan. De boot lag eenige uren voor anker, om de andere gevangenen den tijd te laten zich ook in te schepen, en in den nacht ging het naar Tschoesan onder zeil. Den 20sten des morgens om 7 uur was ik zoo gelukkig, weder eene Engelsche vlag te zien. Spoedig kwamen twee zeeofficieren tot ons, en de heer JOHSSON was de eerste die mij, met mijne bevrijding geluk wenschte. Binnen korten tijd zagen wij verscheidene andere schepen die op de buitenste reede lagen. Nog eenige oogenblikken, en wij hadden de geheele vloot voor ons. Tschoesan kwam mij zoo veranderd voor als ik zelve. De tenten stonden niet meer op de hoogten, — alles scheen mij vreemd. Toen de boot nader kwam, zond mij kapitein BOURCHIER van de *Blonde* zijne sloep te gemoet, om mij aan boord te halen, en ik betrad haar met het vrolijke gevoel voor altijd van een volk ontslagen te zijn, waaronder ik zoo veel ellende ondervonden had. Op het verdek van de *Blonde* werd ik door kapitein BOURCHIER en vele vrienden, aan welke men mij voorstelde, op het hartelijkst verwelkomd. Wat ik in dezen oogenblik gevoelde, kan hij slechts beseffen, die zelf in zulk eene lange gevangenschap geweest is. Iedereen scheen aan mijne vreugde deel te nemen, op ieders gelaat lag de vriendelijke uitdrukking van medelijden. Men zette mij een comfortable déjeuner voor, maar mijn gemoed was te vol, om nu te eten of te drinken. Ik bleef aan boord der *Blonde* tot aan de aankomst mijner medegevangenen, die niet lang op zich lieten wachten. Met kommer beschouwde ik de bleeke, afgevallene gedaanten, maar zij hadden nu hun lijden verduurd, en de goedheid, die hun iedereen bewees, boezemde de hoop in, dat zij met Gods hulp spoedig hunne vorige krachten terug zouden bekomen, en ik geloof ook dat de les hunner rampen hun nooit uit het geheugen zal gaan. Daar ik zeer naar u verlangde, waarde vriend, en Dr. LOCKHART zich tot mijnen geleider aanbood, zoo verloor ik geen oogenblik, om naar het schip *Blondell* te ijlen, waar gij zulk een goede zorg voor mijn verblijf gedragen had. Mijn vriend, de luitenant DOUGLAS verliet mij niet eerder, voor ik welbehouden aan boord was, en naauwelijks bevond ik mij op het verdek of de gezamentlijke manschap begroette mij met een hartelijk hoezee, en daar ik hierop niet was voorbereid, bragt mij dit, gevoegd bij het hartelijk welkom van kapitein TRAIL en zijne officieren, geheel buiten mij zelve. Dit tooneel verder te beschrijven ware overbodig — het is onuitwischbaar in mijn hart gegrift, maar ik kan niet eindigen, zonder een ernstig en pligtig woord van dankzegging jegens den Almagtigen Vader, den genadigen Verlosser en den alomvattenden Geest, dat de belofte zoo trouwelijk vervuld is geworden: »Ik zal u niet verlaten, niet vergeten!"

ANNA NOBLE.

Advertentiën.

DEPARTEMENT VAN FINANCIEN.

Administratie der Domeinen enz. AGENTSCHAP ZUTPHEN.

VERPACHTING
VAN
Bouw- en Weiland.

De AGENT VAN HET DOMEIN TE *ZUTPHEN* zal, op na te melden dagen en plaatsen, ten overstaan van de respective Gemeente-besturen, in het openbaar aan de meestbiedenden, voor den tijd van *zes jaren*, verpachten:

a. Te **Borculo,** op Maandag den 23sten Augustus 1841, des morgens ten 10 ure, ten huize van de Weduwe *MARTENS* aldaar:

1°. Eene WEIDE, het *Zalemaatjen* of *Polmansmaatjen* genaamd, gelegen buiten de Walderpoort te *Lochem*, Kadastraal groot 2 Bunders, 55 Roeden en 47 Ellen, thans in pacht bij *J. B. ARENDSEN DE WOLFF* te *Lochem*.

2°. De *Funderinkskamp* te *Eibergen*, bestaande in BOUW- en WEIDELAND, Kadastraal groot 2 Bunders en 90 Ellen, thans in pacht bij *G. D. ABBINK* te *Eibergen*; in Massa en in Perceelen.

3°. *Drie* KOEWEIDENS *op of in de Weide het Broek*, gelegen op het *Loo* onder *Eibergen*, thans in pacht bij *M. RUITERS* te *Eibergen*.

b. Te **Aalten,** op Dingsdag den 24sten Augustus 1841, des morgens ten 9 ure, ten huize van *E. VAN EERDEN*.

De VICARIE *St. Crucis et Helenae*, gelegen te *Aalten*, bestaande in 4 Bunders, 87 Roeden en 50 Ellen BOUWLAND, thans in pacht bij *C. E. VAN HERWAARDEN* te *Aalten*.

c. Te **Doesborgh,** op Woensdag den 25sten Augustus 1841, des namiddags ten 3 ure, op het Raadhuis aldaar:

1°. Eene WEIDE, genaamd het *Onderstal* en *Winkeltjen*, gelegen onder *Angerlo*, Kadastraal groot 6 Bunders, 49 Roeden en 30 Ellen, thans in pacht bij *H. VAN DEN BRINK* te *Hummelo*.

2°. Een Perceel WEIDELAND, de *Zuidwinkel* genaamd, gelegen in den Toldijk onder *Steenderen*, Kadastraal groot 8 Bunders, 50 Roeden en 20 Ellen, thans in pacht bij *G. J. WUNDERINK* te *Steenderen*.

3°. Een Perceel WEIDELAND, het *Papenlandje met het Spakertje of Zelmerhok*, gelegen te *Steenderen*, Kadastraal groot 3 Bunders, 3 Roeden en 60 Ellen, thans in pacht bij *G. J. WUNDERINK* te *Steenderen*

4°. Eene WEIDE, genaamd het *Veulensweideken*, gelegen te *Didam*, Kadastraal groot 3 Bunders, 89 Roeden en 10 Ellen, thans in pacht bij *D. HOKSBERGEN* te *Didam*.

En zulks op alle zoodanige conditiën als ter visie liggen, zoo ten kantore van voornoemden Heer Agent, als ter Secretariën der welgemelde Gemeenten.

De Agent voornoemd,

(Get.) *J. VAN LAMSWEERDE*.

Op Maandag den 30sten Augustus 1841, des avonds ten 6 ure, zal, ten overstaan van den te *Arnhem* residerenden Notaris Mr. *GERARD VAN ECK*, in het *Zwijnshoofd* te *Arnhem*, bij inzet, in het openbaar geveild en 14 dagen later, bij toeslag, verkocht worden:

HET AANZIENLIJK LANDGOED

WARNSBORN,

gelegen onder *Arnhem*, nabij den Amsterdamschen Straatweg, bestaande in: een voor weinige jaren, bijna geheel nieuw gebouwd, ruim, gemakkelijk ingerigt en goed onderhouden HEERENHUIS, waarbij KOETSHUIS, STALLING en MANGELKAMER, TUINMANSWONING, waaraan nog eenige Logeerkamers zijn verbonden; BOUWSCHUUR met annex MELKHUIS en BEESTENSTAL, ZAADBERG en SCHAAPSKOOI; *twee* daartoe behoorende BOUWMANSWONINGEN, genaamd *de Blaasbalg en het Hooge Erf*, met de vereischte BOUWSCHUREN, ZAADBERGEN en SCHAAPSKOOIJEN; *vier* DAGHUURDERSWONINGEN; voorts met goede VRUCHTBOOMEN beplante TUINEN en BOOMGAARDEN, waarin TREKKASTEN en ORANJERIE; vruchtbaar BOUW- en WEIDELAND; welig groeijende BOOMEN, HOUTGEWASSEN en SCHAARHOUT; alles aan en bij elkander gelegen, voorzien van LOOPEND WATER, en, door eenen doelmatigen aanleg, vele aangename Wandelingen opleverende: wordende het geheel op den Kadastralen leggen aangewezen als groot ruim **223½** Bunder.

2°. Eene BOUWMANSWONING met ruim ACHTERHUIS en daaraan verbonden zeer hecht gebouwde fraaije KOEPELKAMER, waaruit men een allervoortreffelijkst vergezigt heeft op de nabij liggende Stad en Rijnstroom en verder daarachter zich vertoonende Landschappen, met MOESHOF, OPGAANDE BOOMEN, DENNEN- en AKKERMAALS-BOSSCHEN; alles aan en bij elkander gelegen onder *Arnhem* en bekend onder de benaming van *den Heijenoord*, volgens den Kadastralen legger groot ruim **24½** Bunders.

3°. Eene BOUWMANSWONING, genaamd *de Vles*, met daaraan verbonden HEERENKAMER en daarbij staande GEBOUWEN en BERGPLAATSEN, gelegen op de beneden *Pley* onder *Huissen*; — voorts eene aanzienlijke daaraan grenzende hoeveelheid UITERWAARDSCH HOOI- en WEIDELAND, hoofdzakelijk onder *Huissen*, doch ook ten deele onder *Arnhem* gelegen, bij de betrekkelijke Kadastrale leggers aangewezen wordende als te zamen bevattende ruim **86** Bunders, welke in Perceelen en in eene Massa zullen worden geveild.

Alles te aanvaarden met den 27sten December 1841, en dagelijks te bezigtigen (uitgenomen des zondags), bet Heerenhuis na belet gevraagd en toegang bekomen te hebben.

Ter bekoming van aanwijzing adressere men zich bij den Opzigter *JAN SIEP*, wonende onder *Warnsborn*, terwijl de voorwaarden der veiling, gedurende acht dagen voor den inzet, ten Kantore van den Notaris *VAN ECK* ter lezing zullen liggen, alwaar mede visie der bewijzen van eigendom zal te verkrijgen zijn.

VERKOOPING
VAN
UITERWAARDEN.

De Notaris *W. DE JONGH*, te *Tiel*, zal, ten verzoeke van zijne Principalen, op Vrijdag den 10den September 1841 doen inzetten en op Vrijdag den 24sten derzelfde maand, beide des voormiddags ten 11 ure, in het *Heeren-Logement* te *Tiel*, finaal verkoopen:

De helft in den onverdeelden eigendom van 30 Bunders, 43 Roeden en 46 Ellen UITERWAARDEN, met de daarop staande BOOMEN, HOUTGEWAS en WAARDMANSHUIS staande en gelegen onder *Rijswijk*, kanton *Tiel*, genaamd *den Grooten Fraay*, enz.; omlaand Oost de Heer *N. C. DE GIJZELAAR* en West *G. DE KOK* en de Erven *VAN WESTREENEN VAN STERKENBURG*, zijnde een zeer Rentgevend Goed, aan geen afslag onderhevig, hebbende de laatste tien jaren door elkander, na aftrek der lasten, voor het geheel zuiver opgebragt *f* 18915.20 jaarlijks *f* 1891.52.

Nadere informatiën te bekomen bij voornoemde Notaris, *brieven franco.* — Zullende de aanwijzing *in loco* geschieden door den Bewaarsman *J. VAN SOEST*, wonende op de Uiterwaarden te *Rijswijk*.

Verificatie van Schuldvorderingen.

Krachtens bevelschrift van den Edel Achtbaren Heer Regter-Commissaris in het faillissement van *WILLEM HASSELBACH*, Mr. Steenhouwer en Metselaar, wonende te *Arnhem*, worden bij deze alle bekende en onbekende schuldeischers van genoemden gefailleerde, de bevoorregte en de pand of hypotheek hebbende daaronder begrepen, opgeroepen, om op Woensdag den achtsten September eerstkomende, des namiddags ten één ure, te verschijnen in een der Localen van het Paleis van Justitie te *Arnhem*, ten einde, overeenkomstig de bepalingen der Wet, over te gaan tot de verificatie hunner schuldvorderingen.

De Curator in voorschreven Faillissement,

C. F. TROOST.

† † † De ondergeteekende verwittigt, dat, ter gelegenheid van de KERMIS TE BRUMMEN op Zondag en Maandag den 22sten en 23sten Augustus aanstaande, — in het Logement het *Oude Kromhout*, — zal gegeven worden des middags ten twee ure, OPEN TAFEL en HARMONIE; alsmede des avonds BAL in *twee* Salons, welke behoorlijk verlicht zullen zijn, terwijl men zich van een COLLATION en onderscheidene VERVERSCHINGEN zal kunnen bedienen.

Brummen, 13 Augustus 1841.

M. J. SEYLDEBS.

† † † Er wordt verlangd: een PERSOON, bekwaamheid bezittende, om in eene voorname LIKEURSTOKERIJ te *Amsterdam* werkzaam te zijn, en, des vereischt wordende, aldaar het oppertoezigt te kunnen waarnemen. Die hiertoe inclineerende, wordt verzocht zich met franco brieven onder Lett. B. te adresseren bij den Boekhandelaar *J. M. E. MEIJER*, Heerengracht hoek van de Wolvenstraat, te *Amsterdam*.

Voor f 35 gulden te Koop:

Eene ruim twee maanden nieuw melkgevende EZELIN MET HAAR VEULEN. — Te bevragen op den Huize *Ommershof*, te *Velp*, bij *Arnhem*.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 18 Aug. 2 El 1 Palm 8 Duim; gew. 6 Duim; gev. 0 D.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.